

„Ma miért voltál a világon?”

1

*E magamnak írt sort
tizenöt éve látom
S tudom már tudom
egyforma hosszú úton
közelít halálom
s halhatatlanságom
(S épp ilyen hosszú lesz
tudásom és tudatlanságom)*

2

<i>Rég írt vers után sután mozdul az ész a kéz nem tette kész riadt s tétova tovasietés a papíron Nem is én írom ma íromba ákom-bákom köré a verset A vers lesz végül</i>	<i>rejtett elismerés a kéz tanult elégtételül Úgy fogyasztok belőle mint remete maradék ételéből mely mindig sok de sohasem elég Mégis mindennap elszánt hittel elé ül s megrágja emészthetetlen étel-tételét</i>
---	---

Vers-szivárgás

I.

*Kiégett homlokú házaknak
elporladt nevetéseknek
nem fütyülök
nem szitkozódok
azért sem írok verset
Mosolyom nem zászlóztatom
csalánkiütéses falaknak
József utca
Lujza utca
Koszorú utca
Mit vétettek kik itt laknak?*

(Albérő itt a századforduló
cifrálkodó kocsik
kussadhatok a járdaszélhez
a csöndek szürke üledéke
lucskos söröslónyertéses
Italboltokba visszajárnak
hajdani kocsmai vendégek
Osonva járok én is erre
— eltévedt időutazó —
nyomomban nem jön éles árnyék
Részegek búzló káromkodása
nyomán imbolyog a lámpa
Az úttest folyamának partján
dinnyehéj-sajkák kis hajók
Költészet álszent hiedelme
itt ne segíts!
Kés-szívűek a sóhajok
suttynak lélek-elevenbe
Kimagozódik a csönd
ahogyan lassan talpra áll
Baross utca szemetével köszönt
proletár-szél fúj erre
s lakik itt sok
proletár proletár
pro- pro- proletár)

II.

Itt élek suttjó késszelidítő
Koronám fehér alkonyat
Mint a szél süvölt az idő
s nem mossa — piszkítja! —
a kapualjakat

Ülepít nehéz emberszagot
Szívem szappánát elejti a kéz
elcsúsznak rajta részeg
szabadszombatok
Cigánykodó női szem
hiába ígéz
(Én itt félek)
Kocsmazajból rak barrikádot
járdára úttestre
az este
Lépéseim kapkodó
fejszeélezések

Surranok alkalmi késszelidítő
át a töppedt Koszorú utcán

*hol csorba házsor kap
éles metszőfogakkal
föl a Napba
Elvadult ez a proletár tartomány —
Csak megtartsion hatalma*

*Koronám alkonyat-ezüst
Szitkoktól kormozódom
míg a Baross utca fölött lassan
éggé foszlik a fekete füst*

PINTÉR LAJOS

Nagyanyánk felborult vödrére

*Lépked a fürj-léptű nagyanyácskánk, nyitja az ajtót,
elfut az udvari sippegető sok kiskacsa mellett.
— Két vödör csáva karja hintáján méri le súlyát. —
Meztélláb jár s hexametert ime, csattog a talpa.*

Ráolvasó a fiúra

*Múltat vagy jövőt keresek benned, újszülött fiú?
Huszonhat évvel visszanező múltat,
lélegző kő: mikor anyámból kifordultam.
Vagy huszonhat év múltán eljövendőt?
Mikorra önmagadhoz oly közel kerülsz te,
mint az énhez éppen én kerültem.
Mikorra önmagamról én meg azt tudom már,
mit önmagáról tud folyó s folyondár.*

Dúdoló

Sérty arcom a fényes szélcsend.